

ทำอะไรเมื่อเจ้าตัวเล็กสมาธิสั้น

ปฏิบัติการช่วยเหลือลูกสมาธิสั้น...

ค้นหาคำตอบ ศึกษาขั้นตอนดูแลรักษา พัฒนาลูกสู่สังคม
เพราะลูกทุกคนต้องการให้พ่อแม่ยอมรับเขาในแบบที่เขาเป็น

นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ เขียน

ทำอย่างไร เมื่อเจ้าตัวเล็กสมาธิสั้น

นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์
เขียน

ปิยะนุช เศรษฐวานศ์
ภาพประกอบ

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ทำอย่างไรเมื่อเจ้าตัวเล็กสมาธิสั้น

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Amarin Kids

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดคุณนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5102-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ โอทะพันธุ์ ปัญจรงค์โรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษะณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
รองบรรณาธิการบริหาร ชันชนันท์ ประสพวงศ์ • บรรณาธิการ ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตตาด • ซับเอดิเตอร์ ทัศนภรณ์ คทวนิช
พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย, อารตี ภัทรวรินทร์
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งแรกในนามสำนักพิมพ์อมรินทร์สุขภาพ)

“สมาธิสั้น” เป็นปัญหาที่พบได้บ่อยขึ้นจากสาเหตุมากมาย ทั้งสภาพแวดล้อม พันธุกรรม ยีน เปลือกสมองเติบโตช้ากว่าเด็กทั่วไป หรืออะไรก็แล้วแต่ ล้วนสร้างความหนักใจให้กับพ่อแม่ ผู้ปกครอง และที่สำคัญสร้างปัญหาใหญ่หลวงให้กับเด็ก (สมาธิสั้น) ถ้าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจ และไม่พยายามแก้ไขอย่างถูกวิธี...

นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ ในฐานะจิตแพทย์ที่ใช้เวลาในการทำงานกับผู้ปกครองและเด็กสมาธิสั้นมานาน จึงเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นเพื่อให้ข้อมูลและตอบข้อสงสัยของพ่อแม่ ว่ากันตั้งแต่...ความสงสัยของคุณแม่เตรียมตั้งครรภ์ที่อยากรู้ว่าสมาธิสั้นป้องกันได้หรือไม่

ถ้าลูกซนมาก จะรู้ได้อย่างไรว่าเข้าข่ายสมาธิสั้นหรือเปล่า
มีขั้นตอนการตรวจสอบอย่างไร

อาการประมาธไหนจึงต้องไปหาหมอ แล้วหมอจะช่วยเขาได้อย่างไร
ลูกจะหายดีไหม ต้องรักษาต่อเนื่องไปนานแค่ไหน

และหลังจากรับคำแนะนำแล้ว มีวิธีใดบ้างที่ครอบครัวจะช่วยเสริมพัฒนาการของลูก

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะรู้ว่า ทุกปัญหาที่มีวิธีรับมือและหนทางแก้ไข ขอเพียงตั้งใจ ยอมรับความจริง และลงมือลงใจปฏิบัติตามแนวทางที่คุณหมอประเสริฐแนะนำเท่านั้น

สำนักพิมพ์อมรินทร์สุขภาพ

คำนำผู้เขียน

หากจะเลือกหนังสือสักเรื่องให้ดูเพื่อให้เข้าใจ “ชีวิต” ของเด็กสมาธิสั้น ผมจะเลือกหนังสือ *Hancock*

หนังสือ *Hancock* เป็นหนังสือปี 2008 นำแสดงโดย วิล สมิท และ ชาร์ลีส เทอรอน เล่าเรื่องราวของ จอห์น แชนค็อก ซูเปอร์ฮีโร่ขึ้นมา นิสัยไม่ดีที่เวลาลงมือปราบอาชกรรมที่ไร้สร้างความเสียหายให้แก่บ้านเมือง ไปทั่ว แทนที่ชาวเมืองจะชื่นชมและสำนึกบุญคุณ แต่กลับตำว่าเขา ช่างแชนค็อกเองก็ประพฤติปฏิบัติตัวไม่น่าเคารพ มีหน้าซำยังด่าทอ ชาวเมืองกลับอีกต่างหาก

แต่เมื่อเราดูหนังต่อไปจะพบว่าแชนค็อกเป็นคนเหงา เขาไม่มีใคร และไม่คิดว่าจะมีใครเข้าใจสิ่งที่เขาเป็นได้ นั่นคือเขาไม่เหมือนคนอื่น เขามีพลังพิเศษที่ควบคุมไม่ได้ เขาไม่สามารถควบคุมตนเองให้อยู่กับร่องกับรอยได้

เล่ามาทั้งหมดนี้มีได้หมายความว่าแชนค็อกเป็นสมาธิสั้นหรือเคย เป็นเด็กสมาธิสั้นหรือกรับ แชนค็อกเป็นซูเปอร์ฮีโร่ มีวิถีชีวิตในแบบ ของตัวเองซึ่งคนอื่นมีอาจเข้าใจ เพียงแค่นี้ชีวิตของเขาก็เหมือนเด็กพิเศษ ทั่วไปรวมทั้งเด็กสมาธิสั้นด้วย นั่นคือมีวิถีชีวิตเฉพาะตัวและมีวิธีพัฒนา ตนเองเฉพาะตัว ในรูปแบบที่คุณพ่อคุณแม่หรือแม้กระทั่งคุณหมอก็เข้าใจ ได้ยาก เราควรพยายามเข้าใจชีวิตของเขามากกว่าพยายามจะรู้ว่าเขาเป็น อะไร

โปรดสังเกตว่าผมใส่เครื่องหมายอัฒประกาศที่คำว่า “ชีวิต” ในย่อหน้าแรก มิได้ใส่ที่คำว่า “สมาธิสั้น” ก็เพราะหนังสือเล่มนี้ต้องการเล่าเรื่อง “ชีวิต” ของเด็กสมาธิสั้นมากกว่าที่จะให้ “ความรู้” เรื่องเด็กสมาธิสั้น ซึ่งผมเชื่อว่าความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตของพวกเขามีความสำคัญมากกว่าความรู้

หากจะพูดกันอย่างไม่เกรงใจแล้ว การแพทย์ก็ไม่ได้รู้เรื่องเด็กสมาธิสั้นมากสักเท่าไรหรอกครับ เรามีเรื่องไม่รู้มากกว่าที่รู้ และเรามีคำถามมากกว่าคำตอบ ดังนั้นผมจึงเขียนหนังสือเล่มนี้โดยใช้เอกสารอ้างอิงเพียงเล่มเดียวคือตำราจิตเวชศาสตร์ที่มีชื่อว่า *Kaplan & Sadock's Comprehensive Textbook of Psychiatry* ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 ปี 2010 ตำราเล่มนี้เป็นตำรามาตรฐานที่ใช้อ้างอิงทั่วโลก เป็นหนังสือปกแข็งขนาดใหญ่ แยกเป็นสองเล่มหนาและหนัก ความยาวมากกว่า 4,000 หน้า อะไรที่เขียนไว้ในหนังสือชุดนี้เป็นที่มั่นใจได้ผ่านการทวนสอบและตกลงร่วมกันของวงวิชาการอย่างเข้มข้น

อย่างไรก็ตาม ผมเพียงใช้ตำราเป็นตัวตั้ง หลังจากนั้นจึงเขียนหนังสือเล่มนี้จากประสบการณ์ส่วนตัว หากใช้ภาษาการจัดการความรู้ที่เรียกว่า Knowledge Management (KM) ก็ต้องว่าอะไรที่เขียนมาเป็นความรู้แฝง (Tacit Knowledge) ที่เกิดขึ้นในตัวผมเองตลอดระยะเวลาทำงานยี่สิบห้าปีที่ผ่านมา ซึ่งต่างจากความรู้ในตำรา (Explicit Knowledge) ผมเพียงยึดตำราไว้เพื่อมิให้ตนเองออกนอกเส้นทางเท่านั้นเอง

ระหว่างที่เขียนหนังสือเล่มนี้ทุกคืน คืนละเล็กละน้อย ชวนให้ผมระลึกถึงประสบการณ์ส่วนตัวที่สำคัญสองเรื่อง ซึ่งถ้าจะว่าไปก็เกี่ยวพันกับหนังสือเล่มนี้อยู่

ประสบการณ์แรกคือ เรื่องการเรียนวิชาจิตเวชศาสตร์ครั้งที่ เป็นแพทย์ประจำบ้านระหว่างปี 2529 ถึงปี 2532 ที่ปากคลองสาน คือโรงพยาบาลสมเด็จพระยา ครั้งนั้นผมพบว่าจิตเวชศาสตร์เป็นวิชาที่มีเนื้อหาและขอบเขตกว้างขวางตั้งมหาสมุทร มิได้มีเนื้อหาและขอบเขตที่ชัดเจนเหมือนการแพทย์สาขาอื่น ทำให้ตนเองสับสนอย่างมากว่าควรอ่านอะไร เชื่ออะไร และใช้หลักอะไรในการทำงาน จนกระทั่งพบว่าที่แท้แล้วมีตำรามาตรฐานสองเล่มยักษ์ให้อ่านอยู่แล้ว ปัญหาคือจะอ่านหมดได้อย่างไร

ยุคนั้นยังมีโซ่คณิศรสิทธิ์ การสำเนาตำราเป็นเล่มๆ มาเรียนหนังสือ เป็นเรื่องทำกันทั่วไปในประเทศไทย ส่วนใหญ่ร้านจะเข้าเล่มทำปกให้สวยงามเรียบร้อย วันหนึ่งผมแบกตำราสองเล่มนี้ฉบับพิมพ์ครั้งที่สี่ไปที่ร้านสำเนาและขอให้เขาสำเนาทุกหน้าโดยไม่ต้องเข้าเล่มทำปก จากนั้นจึงขนกองกระดาษสี่พันกว่าแผ่นนั้นกลับหอพัก

เป็นแพทย์ประจำบ้านสาขาจิตเวชศาสตร์นานสามปี คือหนึ่งพันกว่าวัน ระหว่างสามปีนั้นผมคว่ำกระดาษเหล่านี้วันละห้าถึงสิบแผ่นใส่กระเป๋าก็ไปเรียนหนังสือและทำงานทุกวัน อ่านบนรถเมล์บ้าง เรือด่วนเจ้าพระยาบ้าง เรือข้ามฟากบ้าง จนกระทั่งหมดทุกแผ่นในที่สุด ทำให้มั่นใจได้ว่า อะไรที่เราเรียนแม้ว่าจะดูคลุมเครือในบางครั้ง แต่ก็มีเอกสาร

อ้างอิงที่เชื่อถือได้ให้สืบค้นเสมอ

เมื่อมาเขียนหนังสือเล่มนี้จึงมั่นใจในข้อมูลที่มี

ในเวลาต่อมา เมื่อผมพบว่านักศึกษารุ่นใหม่ๆ ไม่มีกำลังใจอ่านตำรา ก็จะมีคำแนะนำให้หนีออกมาอ่านวันละสิบหน้าทุกวัน แล้ววันหนึ่งจะหมดเล่มเอง

ประสบการณ์ที่สองคือ หลังจากจบแพทย์ประจำบ้านในปี 2532 แล้ว ผมเดินทางกลับมาทำงานที่จังหวัดเชียงราย เป็นจิตแพทย์คนเดียวที่ต้องดูแลผู้ป่วยทุกคนรวมทั้งผู้ป่วยเด็กและเด็กสมาธิสั้น จำนวนผู้ป่วยที่ได้ดูแลนั้นมากกว่ามาก แม้กระทั่งเด็กสมาธิสั้นสมัยนั้นก็ถือว่ามาก การทำงานในพื้นที่คนเดียว ดูแลผู้ป่วยจำนวนมากโดยไม่มีที่ปรึกษา นอกจากกองกระดาษสีพันกว่าแผ่นที่แบกไปด้วย ทำให้ได้บทเรียนและข้อผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าก่อนที่จะเข้าใจ “ชีวิต” ของตนเอง เข้าใจ “ชีวิต” ของผู้ป่วยจิตเวชใดๆ และเข้าใจ “ชีวิต” ของเด็กสมาธิสั้นในที่สุด

ความเข้าใจเหล่านี้ผนวกกับข้อมูลตั้งต้นในตำรา คือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้

มีอีกสองเรื่องที่ควรชี้แจงก่อน

ผมเล่าเรื่อง “ริชาร์ด” ในตอนต้นของหนังสือ ริชาร์ดเป็นนามแฝง เรื่องที่เล่าให้ฟังเป็นส่วนผสมของเด็กสมาธิสั้นชาวต่างประเทศคนหนึ่งและผู้ใหญ่ที่เคยเป็นเด็กสมาธิสั้นชาวต่างประเทศอีกคนหนึ่ง การยกตัวอย่างผู้ป่วยเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ผมกระทำด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างสูงและไม่กล้าเสี่ยงที่จะยกตัวอย่างเด็กในประเทศไทย หรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่

ที่เคยเป็นเด็กสมาธิสั้นในความคิดของผมมาก่อน ดังนั้น เรื่องเล่าเกี่ยวกับ “แอนโทนี” ในตอนปลายของหนังสือเล่มนี้จึงเป็นเรื่องแปลก คงต้องขอพูดแบบหนังหลายเรื่องว่า หากพ้องพานกับชีวิตใครในประเทศไทยก็เป็นเรื่องบังเอิญ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะเป็นเรื่องแปลก แต่ชีวิตของผู้ใหญ่ในวันนี้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเด็กสมาธิสั้นมาก่อนก็มีวิถีชีวิตคล้ายคลึงกัน บัจฉัยที่ทำให้พวกเขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพไม่แพ้คนอื่นในสังคมก็มีเพียงข้อเดียว นั่นคือ “พ่อแม่ยอมรับเขาในแบบที่เขาเป็น”

สืบทอดท้ายเป็นการแปล ตัดต่อ ย่อความ และสกัดประเด็นสำคัญจากข่าววิทยาศาสตร์และเอกสารวิชาการบางเรื่องที่ปรากฏในเว็บ *Discover.com* และนิตยสารวิทยาศาสตร์ *Discover* ซึ่งทันสมัยเชื่อถือได้ และเป็นปัจจุบัน เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบถึงความรู้ใหม่และแนวคิดใหม่บางเรื่องที่น่าสนใจ

เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้มีข้อเดียวครับ

“พ่อแม่ยอมรับเขาในแบบที่เขาเป็น”

นายแพทย์ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์

สารบัญ

1. สมาธิสั้นจนโต	3
2. ปัญหาไม่ใช่อยู่ที่ลูกของเรา	9
3. เด็กพิเศษ	13
4. อย่อารอ ตอนที่ 1 ตระเวนหาหมอม	17
5. อย่อารอ ตอนที่ 2 ปฏิเสธความจริง	23
6. อย่อารอ ตอนที่ 3 ใครทำ	29
7. สาเหตุ	33
8. เอกษเรย์สมอง	37
9. ทำไมเด็กชนต้องกินสารกระตุ้น	41
10. จะหย่าก็รีบหย่า	47
11. เด็กสมาธิสั้นเป็นอย่างไร	53
12. กินยาอะไรดี	57
13. กินยาแล้วดีอย่างไร	63
14. จะเอาอะไร	69
15. กินยาแล้วทำอะไรต่อ	75

กขคด
abcd

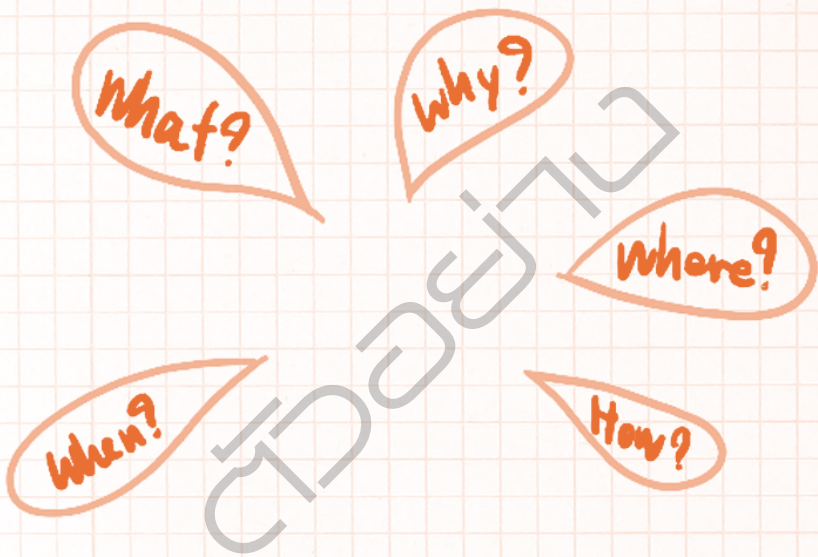
16. เอตีเอชตียังไม่พอ แอลตีซ้ำอีก	81
17. การปรับพฤติกรรม	85
18. ฝึกเข้าสังคม	89
19. เด็กโตขึ้นจะเป็นอย่างไร	93
20. โคมอร์บิต	97
21. ระวังหลงทาง	101
22. ระวังเข้ารกเข้าพง	105
23. จะเอาถุงหรือเอายา	111
24. ตารางเรียนคนละฉบับ	115
คำถาม	118
รู้จักผู้เขียน	124

ทำอย่างไร
เมื่อเจ้าตัวเล็ก **สมาธิสั้น**

1. สมาธิสั้นจนโต

เป็น วันหนึ่งมีชาวอเมริกันร่างใหญ่มารอพบผมที่ทำงาน สอบถาม
ได้ความว่าเป็นผู้ป่วยที่พยาบาลห้องคลอดแนะนำให้มาพบนั่นเอง

“ฝากหน่อยนะคะ คุณหมอ ใครๆก็ไม่เอา” พยาบาลท่านนั้นบอก
ผมไว้ก่อนแล้ว

“ทำไมล่ะ” ผมถาม

“เขาซีโมโท ฉุนเฉียวง่าย ดูไม่ค่อยอดทน ทั้งคุณหมอตั้งพยาบาล
เอือมกันแล้วค่ะ” พยาบาลเล่าเรื่องที่สูติแพทย์ก็เอือม พยาบาลตึกเด็ก
ก็เอือม

“ตกลงใครเป็นคนใช้กันครับ” ผมถามต่อ เพราะคนที่เขาฝากมา
เป็นผู้ใหญ่ แล้วผู้ใหญ่ไปทำอะไรให้ห้องคลอดและตึกเด็กเอือมระอา
ออกจะงงๆอยู่

ผู้ป่วยที่มารอพบชื่อริชาร์ด (นามแฝง) เขาเป็นอาสาสมัครชาว
อเมริกันที่เดินทางมาเมืองไทยพร้อมภรรยาเพื่อสอนหนังสือเด็กยากไร้
ในประเทศโลกที่สาม ก็เมืองไทยของเรานั้นแหละ ไม่ต้องเหลียวไปมอง
ที่ไหน

ปัญหาคือเขาเป็นเด็กสมาธิสั้น

เขาไม่ใช่เด็กแล้ว เขาเป็นผู้ใหญ่ที่มีภรรยาแล้วและทำงานทำการได้ เป็นปกติ หาญกล้าอาสาทำงานในถิ่นทุรกันดารเช่นที่อำเภอแม่อลาว ซึ่งห่างจากตัวเมืองเชียงรายสิบห้ากิโลเมตร อ้าว! สิบห้ากิโลเมตรจะทุรกันดารได้อย่างไร

ถ้าใครคิดว่าไม่มีถิ่นทุรกันดาร อุดมไปด้วยผู้ยากไร้ขัดสน ยากจนข้นแค้น บนพื้นที่ภูมิศาสตร์ที่ห่างจากหัวเมืองใหญ่เพียงสิบห้ากิโลเมตร เช่น เชียงใหม่ เชียงราย โคราช ขอนแก่น ภูเก็ต เป็นต้น แล้วละก็ กรุณาออกจากห้องแอร์มาดูใหม่

ริชาร์ดเคยเป็นเด็กสมาธิสั้น ปัจจุบันอายุสามสิบห้าปี แต่งงานแล้ว และมีบุตรที่ตายแล้วหนึ่งคน

ริชาร์ดกินยาริทาลิน (Ritalin) มาตั้งแต่เด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ ริทาลิน เป็นชื่อการค้า ชื่อสามัญของยาตัวนี้คือ เมทิลเฟนิเดต (Methylphenidate) เขากินวันละหกเม็ดมาตั้งแต่เรียนไฮสกูลจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัย หกเม็ดเป็นขนาดยาที่สูง เขาแต่งงานแล้วมาอยู่ประเทศไทย ภรรยาของเขา ตั้งครรภ์เมื่อปีกลาย คลอดลูกก่อนกำหนดและน้ำหนักน้อยกว่าเกณฑ์ เพราะเหตุอันใดไม่ทราบชัด ลูกป่วยด้วยปอดอักเสบ เข้าโรงพยาบาลเมื่ออายุสี่เดือนแล้วก็ตาย

ช่วงที่ลูกชายเขาป่วยหนักเข้าโรงพยาบาลนั้น ว่ากันว่าเขาออกจะวุ่นวายกับเจ้าหน้าที่ตึกเด็กพอสมควร เป็นกังวลและถามนั่นถามนี่บ่อยครั้ง จนใครๆรำคาญ ว่ากันอีกว่า ช่วงที่ลูกคลอดมาแล้วน้ำหนักน้อย ต้องเข้าตู้อบนั้น เขาก็ออกจะวุ่นวายกับสูติแพทย์และเจ้าหน้าที่ห้องคลอดตามสมควรด้วย จนใครๆไม่อยากจะพูดกับเขาเท่าไรนัก

ก ข ฃ ด
abcd

ทำอย่างไร
เมื่อเจ้าตัวเล็กสมาธิสั้น

เฉพาะเรื่องที่เขาสอบถามนั้นถามนี้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ผมได้คุยกับเขาในเวลาต่อมา ก็ได้รับคำอธิบายว่าการถามเมื่อไม่เข้าใจเป็นเรื่องปกติของคนในโซเชียกัน เขาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหมอและพยาบาลจึงชอบหลีกเลียงเขาและบ้ายเบียงคำตอบเสมอ

เมื่อลูกเขาตาย เขาเสียใจมาก เวลาผ่านไปสามสี่เดือนเขายังซึมเศร้ามากจนกระทั่งต้องกลับสหรัฐอเมริกาไปพบแพทย์ประจำตัวที่ดูแลเรื่องสมาธิสั้นให้แก่เขามาตั้งแต่เด็กจนโต ตอนนั้นเขาเลยกินทั้งยารักษาสมาธิสั้นและยาต้านอารมณ์เศร้าด้วย ที่มาพบผมเพราะมีปัญหาว่ายาหมดและไม่รู้จะหายาเพิ่มได้จากที่ไหน

เมื่อผมขอดูยาสองขนานที่เขากำลังกินอยู่ เขาเอาขวดยาพร้อมสลากยาให้ผมดู ยาขวดที่หนึ่งคือยาต้านอารมณ์เศร้า ตัวนี้ไม่มีปัญหาอะไร ยาขวดที่สองนี่สิครับ พอเขายื่นมาให้ดู ผมก็นั่งมองไม่กล้าแตะกลัวใครถ่ายรูปไปลงเฟซบุ๊ก

สลากยาขวดที่สองเขียนว่า Adderall ซึ่งเป็นชื่อการค้า ชื่อสามัญของยาตัวนี้คือ **Amphetamine Salt** แปลว่า **เกลือแอมเฟตามีน** ซึ่งก็คือยาบ้านั่นเอง!

แต่นี้มิใช่“ยาบ้า”หรือ“ยาม้า” นี่คือ“แอมเฟตามีน” ซึ่งเป็น“ยา”ที่มีประโยชน์มากในการรักษาโรคสองโรค โรคหนึ่งคือโรคซึมเศร้าอย่างรุนแรงที่ไม่ตอบสนองต่อยาต้านอารมณ์เศร้าใดๆ พุดง่ายๆว่ากินยารักษาโรคซึมเศร้ามากี่ชนิดๆ ก็ไม่หาย บางประเทศเขาจะจ่ายแอมเฟตามีนให้แก่ผู้ป่วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ป่วยเอ็ดส์หรือผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่มีอาการซึมเศร้ามากจนกระทั่งไม่ขยับตัว หากให้ยาแอมเฟตามีนจะได้ผลดีมาก ผู้ป่วยหายซึมเศร้าและกลับมาปฏิบัติภารกิจในชีวิตประจำวันได้เช่นเดิม

โรคที่สองคือโรคสมาธิสั้น บ้านเราจะคุ้นเคยกับยารักษาโรคสมาธิสั้นเพียงตัวเดียวคือเมทิลเฟนิเดต เมทิลเฟนิเดตเป็นยาประเภท “สารกระตุ้น” ภาษาอังกฤษว่า “Stimulants” ในประดายาที่ได้ชื่อว่าเป็นสารกระตุ้นนี้ตัวที่ดีที่สุดยังคงเป็น “ยา” แอมเฟตามีน ซึ่งเป็นยาเสพติดผิดกฎหมายในบ้านเรา โทษสูงสุดคือประหารชีวิต

ตอนนี้ริชาร์ดกำลังขอยาแอมเฟตามีนจากผม เขาว่าเมทิลเฟนิเดตเริ่มควบคุมอาการสมาธิสั้นของเขาเอาไว้ไม่ได้ และยาต้านอารมณ์เศร้าทั่วไปก็ไม่สามารถช่วยให้พ้นจากโรคซึมเศร้าที่เกิดจากการเสียดู๊กไปได้ คุณหมอบริจาคตัวที่สหรัฐอเมริกาจึงตัดสินใจจ่ายยาแอมเฟตามีนให้แก่เขาเพื่อช่วยให้เขาควบคุมตนเองได้ หายเศร้า แล้วกลับมาทำงานในประเทศไทยได้อีกครั้งหนึ่ง

ริชาร์ดคือเด็กสมาธิสั้นที่โตแล้ว ●

อักษร
abcd

6

ทำอย่างไร
เมื่อเจ้าตัวเล็กสมาธิสั้น

